

SETKÁVÁNÍ

2

Ročník X únor 2008 číslo

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

úvodník

Již druhým rokem se ve sboru Brno I uskutečnil kurz Alfa. Po nabytých zkušenostech z prvního kurzu mohu říct, že odpadla jistá organizační nejistota a byly překonány některé drobné, řekněme technické problémy. Jinak je tomu ovšem se samotným obsahem kurzu v jeho duchovní oblasti. Tam si nikdy nemůžeme být v ničem jisti. A tak jsme znovu s napětím a vzrušením očekávali nové příchozí, kteří se o kurzech dozvěděli a měli odvahu přijmout nabídku. S klidným svědomím můžeme o těchto večerech říci, že jsou evangelizační. Jsou pořádány pro lidi, kteří chtějí slyšet o Bohu, Ježíši z Nazareta, o bibli a životě s vírou.

Kurzy jsou pojaty jako společenství. Je to zcela přirozené, vždyť kde jinde je lepší atmosféra pro rozhovor o někom a něčem tak intimním, jako je Bůh nebo víra. Každý večer tak začínal večeří. Společné jídlo navozuje atmosféru sounáležitosti, společenství a vzbuzuje pocit bezpečí a důvěrnosti. Po večeři nám zaspívala mládež několik písní ze zpěvníku Svítá a následovala přednáška na určité téma. Přednášky jsou nosnou částí kurzů a zcela neopakovatelně a velmi srozumitelně je připravoval Jiří Gruber. Dvě přednášky měl Jiří Malý ze sboru Brno II, který připravil i duchovní program našeho společného sobotního výletu do Klobouk u Brna.

Ústřední a zásadní jsou pro kurzy ti, kdo přicházejí. Pro ně je všechno připravováno, pro ně se soustředujeme na to, co budeme říkat, pro ně trpíme nejistotou, zda máme dost schopností jasně a srozumitelně mluvit, pro ně studujeme, pro ně se snažíme porozumět Božímu tajemství a snažíme se je oslovit. Spoléháme při tom na Boha, že je při nás, vždyť je to Jeho dílo. Příchozí jsou ti, kteří hledají a nespokojují s tím, co jim dává svět. Jsou to lidé, kteří hledají smysl života, chtějí vědět, odkud a kam jdou, chtějí svůj život naplnit. Jejich otázky směřují k samé podstatě života a jeho smyslu, hledají pravdu. Jsou to otázky, které jim vložil do srdce sám Bůh (ačkoliv oni to takto nechápou), které jsou každému dány, ne každý však hledá odpovědi. O to více si musíme těchto lidí vážit, ačkoliv ještě nedokážou ještě zcela přijmout to, co sděluje bible o Ježíši a jeho příběhu. Chtějí se však podílet o své problémy a někam patřit. Jejich otázky jsou často velmi otevřené a mnohdy nezodpověditelné. To však není podstatné. Nejde o to, na vše najít nějakou odpověď, jde spíše o svědectví vlastními zkušenostmi a vlastním životem, jenom to je pro ně přesvědčivé a opravdové. Jsou to lidé, kteří spoléhají, že jim říkáme pravdu a poctivě jim sdělujeme, čím jsme na své cestě k Bohu prošli my sami.

Ráda bych se trochu zastavila u jejich otázek. Ptají se např. „...co působí Duch svatý?...“, „...v co vlastně věříme?...“, „...jaká byla naše cesta k víře?...“. Také přiznávají, že pokud jsou s námi, jsou utvrzeni, že všechno je průhledné a jasné, ale jakmile přijdou domů, opět přicházejí pochybnosti.

Uvědomila jsme si, že věrohodnost víry nespočívá v intelektuálním zdůvodňování ani abstraktních pojmech jejího vysvětlování. To dnes už nikoho nezaujme, neboť o tom si každý může přečíst v mnoha titulech různé „duchovní“ literatury nebo filozofických knihách. Dnes lidé nechtějí slyšet jen to, co někdo kdysi dávno zažil. Chtějí vidět a poznat to, co prožívají křesťané dnes a co by dokonce mohli prožít i oni sami.

Co dnes mohou těmto lidem nabídnout křesťané? Řekla bych, že jediné to, že co

říkají, také sami žijí. Nemůžeme přece mluvit o lásce a svobodě, kterou přináší Bůh a víra v něho, a přitom se chovat jinak. Tedy trochu s nadsázkou mohu říct, že křesťané mají být „znamením“, znamením společenství, znamením sounáležitosti, znamením lásky k bližnímu. To není zase až tak nadnesené, vždyť znamení ukazují na něco „za sebe, na něco mimo sebe“, tak i křesťan by měl svědčit a být pro lidi něčím, co jinde nemohou poznat. Křesťan by měl být autentický v tom, že podle toho, co říká, také žije. A že to skutečně existuje i v tomto světě, který nás váluje úspěchem, soutěživostí a nároky na výkony. Není pro dnešek nic autentičtějšího, ale také nic náročnějšího, než společenství a láska k druhým. A tak my „stolaři“, jak jsme říkali těm, kteří příchozím odpovídali a někdy i neodpovídali na vyřčené otázky, se musíme neustále učit a také musíme nově přemýšlet o nastolených otázkách a osudech lidí, o jejich problémech a hledání. Je to ohromná škola, často jsem si připadala spíše jako ta, která hledá, a je to tak dobře. Žádné otázky ani odpovědi nejsou definitivní. Můžeme spoléhat jen na Pána, že On nás vede, vždyť milost, kterou nám dává, je vlastně ta víra, v jejímž světle jdeme a známe směr. A také jsme vždy o tuto milost a Boží blízkost prosili společně před každým setkáním.

Závěrem bych chtěla poděkovat všem, kteří se na zdárném průběhu večerů podíleli, všem, kteří připravovali jídlo (vždy velmi chutné) pracovali v organizačním týmu, chystali stoly, zpívali, byli v šatně, vítali příchozí, nabízeli vyčištěné přednášky a literaturu a byli vždy ochotni pomoci, kde bylo třeba. Děkuji všem u stolů, kteří měli odvahu vydávat svědectví a sílu otvírat srdce těm, kteří po tom touží, mají chuť naslouchat. Děkuji oběma kazatelům za jejich přednášky a osobní nasazení (texty přednášek a jejich přednes byly všemi příchozími vysoce ceněny). Především však děkuji našemu Pánu za to, že se kurzy mohly uskutečnit.

Dagmar Stejskalová

zaujalo nás

Co člověk dostává a dává

Kdysi jsem si uvědomil, jak zcela nepřiměřený je poměr mezi tím, co člověk dostává a co dává. Všechno to, na čem nám nejvíc záleží, co má největší cenu – život, zdraví, štěstí, láska, děti, přátelé – jsme dostali. Nic z toho si nemůžeme koupit ani nijak zasloužit, nýbrž dostáváme to jako dar. A spoustu dalších věcí, bez nichž bychom nemohli být – a teď myslím i takové věci, jako je třeba čeština, hudba, nebo věda – to všechno nám jaksi samo padá do klína. A co teď s tím? Jestli jednou budeme vydávat počet z toho, co jsme s tím udělali, tak z toho nemůžeme vyjít dobře. Dostali jsme to proto, že s tím máme něco udělat, opatrovat to a předávat, není to jen pro naši vlastní spotřebu.

L. Hájek, myšlenka prof. Jana Sokola z rozhovoru v 14. čísle Českého bratra

Věda ve službách pravdy

Úvodem si stručně připomeňme jednu významnou událost z naší historie:

V roce 1457 navštívil Čechy sedmnáctiletý král Ladislav, zvaný Pohrobek. Za své sídelní město v soustátí českých, uherských i rakouských zemí, kterým měl vládnout, si zvolil Prahu. Sem také byla králi sjednána svatba s francouzskou princeznou Magdalenou, čímž se měl dále posílit vztah k Francii. Mladý král byl v hlavním městě slavnostně uvítán a pohostinně přijat dosavadním zemským správcem českých zemí Jiřím z Poděbrad. Po několikadenním pobytu v Praze se ale král Ladislav těžce roznemohl a náhle zemřel.

Taková událost nemohla nezbudit pozornost celé Evropy. Spekulovalo se, že Ladislav Pohrobek byl v Čechách z popudu Jiřího z Poděbrad otráven.

Světlo do celého případu po více než pěti stech letech vnesl až český vědec, nedávno zesnulý antropolog MUDr. Emanuel Vlček (1.3.1925 – 24.10.2006), známý zejména výzkumem ostatků historických osobností. Se svým kolektivem podrobně prozkoumal také ostatky Ladislava Pohrobka. Ukázal, že Ladislavovy kosterní pozůstatky byly prostoupeny doslova od hlavy až k patě mnohočetnými patologickými ložisky. Závěr antropologického průzkumu byl jednoznačný:

Král Ladislav Pohrobek trpěl závažnou leukemickou chorobou, která však musela mít svůj méně nápadný počátek již dříve, ale rychle přešla do nádorové formy – tzv. akutní hemoblastozy lymfatického typu a způsobila náhlou smrt krále Ladislava při jeho pobytu v Praze dne 23.11.1457. Tím bylo zároveň očištěno i jméno našeho panovníka Jiřího z Poděbrad. Proč se o tom ale zmiňujeme zrovna nyní?

V kolektivu Vlčkových spolupracovníků pracoval také mladý lékař Jiří Ramba.

Před nedávnem vyšel v časopisu Extra 3/2007 pozoruhodný rozhovor právě s tímto vědcem.

Měl možnost prozkoumat lebku našeho skladatele Bedřicha Smetany, těsně předtím, než byla znovu zakonzervována a uložena na Vyšehradě. S překvapením zjistil, že Smetanův obličej byl na pravé straně zdeformován a na obličejových kostech byly jednoznačné známky dlouhodobého infekčního zánětu – osteomyelitidy. MUDr. Ramba pak dvanáct let v archivech studoval všechny možné dobové prameny včetně Smetanových deníků a zjistil toto: Při pobytu v Jindřichově Hradci utrpěl jedenáctiletý Bedřich Smetana těžké zranění s přechodnou ztrátou sluchu, když vybuchla nálož – skleněná láhev naplněná střelným prachem, kterou kluci zakopávali na poli. Výbuch vmetl Smetanovi do obličeje střepy, čerstvě pohnojenou ornici, a navíc mu ránu vymyli nečistou vodou z nedalekého rybníka. Chlapec tento vážný úraz, při tehdejší neznalosti antibiotik ani dalších léků, jen zázrakem přežil. Jenomže těžký zánět přešel později do chronického stadia a zachvátil mozkové pleny, čímž lze dobře vysvětlit nejrůznější potíže, které musel skladatel po celý život snášet – zvracení, závratě, ztrátu imunity. Mikroskopická vyšetření prokázala, že zánět těžce postihl i ušní kůstky, což vedlo k postupné ztrátě sluchu a přineslo i psychické potíže. To vše, spolu s velmi bolestivým a hnisavým zánětem kůže, mylně pokládaným za příznaky jinak nebolestivých luetických vředů, vedlo k falešným dohadům o příčinách jeho zdánlivé pohlavní nemoci.

Poněkud se nám uleví, když se podaří vědeckým zkoumáním třeba i po mnoha

letech zásadně vyvrátit mnohá nepravdivá obvinění na adresu takových osobností, jakými byly významné postavy naší historie Jiří z Poděbrad či Bedřich Smetana, a můžeme je pojednou spatřit v jasnějším světle.

A tak si třeba při poslechu nádherné symfonické básně Vltava vzpomeňme vděčně na autora, jemuž život vršil jednu překážku za druhou (včetně úmrtí jeho tří dcer a manželky), jehož vážné zdravotní problémy byly falešně přisuzovány pohlavní nemoci, ale jehož dílo tok času nevymaže, tak jako všechno, co je hluboce zakotveno v Bohu....

Vladimír Malach

Jak se Židé dostali do celého světa?

Krátce před tím, než Izraelité po čtyřicetiletém putování pouští vešli do zaslíbené země, varoval je Mojžíš: „Když budete činit to, co je zlé v očích Hospodina vašeho Boha a co ho uráží, zmizíte ze země, do které táhnete přes Jordán, abyste ji obsadili. Hospodin vás rozptýlí mezi všechny pronárody“ (5. M. 4,25-27). Tato země je Boží vlastnictví a Židé ji dostávají jenom do „nájmu“, tedy nebudou-li platit „nájem“ a nebudou-li žít podle Božích přikázání, budou z jeho země vyhnáni.

Roku 587 před Kristem odvedl Nabukadnezar Židy poprvé do exilu. Poté, po sedmdesátiletém zajetí, když perský král Kýros porazil Babylon, mohli se Židé vrátit zpět na Sion. Tento návrat (Aliah) ale nebyl návrat Židů „ze všech národů světa“, protože se vrátili jenom z jedné země zpět. Proto nemůžeme zaslíbení, že se vrátí ze všech světových stran zpět (Iz. 11,10-16 nebo 43,3-7), vztáhnout na návrat z babylonského zajetí.

Když Římané v roce 70 po Kristu dobyli Jeruzalém a zbořili Chrám, pokusili se židovští Zéloti svrhnout římské jho, ale neúspěšně. Porážkou tohoto Bar Kochbova povstání skončila „židovská válka“ definitivně. Teď mohl císař Hadrián zaplatit svým žoldnérům. Třetinu obdrželi v hotovosti, třetinu v pozemcích rozsetých v římském impériu od severní Afriky až do Británie a třetinu formou otroků ze všech porobených národů. Tak se dostali Židé jako otroci žoldnérů do celého světa. Protože však žoldnéři ovládali jenom vojenské řemeslo, převzali jejich židovští otroci starost o jejich majetek a obchody.

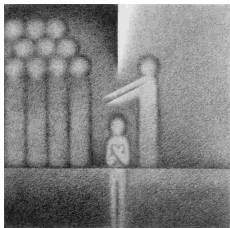
K rozdělování židovských otroků došlo v Hain Mamre u Hebronu, přesně tam, kde začala s Abrahamem historie židovského národa. Tím chtěl Hadrián demonstrovat své vítězství nad samými základy židovství a spojil to s přejmenováním Izraele na Palestinu, „aby se jméno Judea/Izrael již nikdy nepřipomnělo“ (Ž 83,5). Palestina (hebr. Filistea) bylo označení izraelských pranepřátel (Goliáš byl také z Filištínských). Toto přejmenování bylo přímo proti božimu rozkazu „budeš se jmenovat Izrael“, což znamená přece: „ten, který bojuje pro Hospodina“ – a to chtěl Hadrián anulovat, což se mu přece jen nepodařilo, protože „Ten, který rozptýlil Izraele mezi všechny národy, shromažďuje ho a chrání jako pastýř své stádo“ (Jeremiáš 31,10) – a přesně to se děje v těchto časech. Po založení státu Izrael (1948) přicházejí Židé z více než 140 zemí celého světa.

Podle Ludwiga Schneidera, NAI 351, prosinec 2007, Blahoslav Šimek

čteme bibli

Ježíšův křest – Matouš 3

Ježíšův křest v Jordánu nám ve své zprávě připomínají všichni evangelisté. Tím také začíná vlastní příběh evangelia. To všechno, co bylo doposud vyřčeno, posloužilo jako vylíčení vstupní situace. Nyní se však na scéně objevuje dospělý Ježíš a začíná svoji veřejnou službu.

Tu přišel Ježíš z Galileje k Jordánu za Janem. Jistá překvapivost a nečekanost vyznívá z těchto úvodních slov. Ve významu této události lze proto rozpoznat Boží vůli, kterou lidé nikterak neplánují ani nepředpokládají.

Ježíš nepatří k Janovým učedníkům, ale přichází k němu jakoby zvenčí. Avšak se stejným záměrem, jako mnozí další – aby se dal od něho pokřtít. Chce přijmout křest spolu s ostatními, přijímá Janovo volání k obrácení za své.

To je pro Jana velice zarážející, a proto tomu brání. V textu nám není naznačeno, zdali Jan Ježíše již předtím někdy viděl, a tudíž též znal. Nějak se však předpokládá, že Bohem povoláný předchůdce Páně prorockým pohledem rozpoznává toho, před nímž byl poslán. Janovo zdráhání je potom projevem zbožné pokory a úcty před přicházejícím Silnějším. Jak si může přát křest vodou ten, který přináší křest Duchem svatým a ohněm? Což ještě nenastal mesiášský čas?

Ježíš však přemáhá Janův odpor – **Připust' to nyní.** Nyní je chvíle křtu. Čas se naplnil, nadešla přelomová chvíle. Boží události se přiblížily. **Neboť tak je třeba, abychom naplnili všechnu spravedlnost.** To je v evangeliu první slovo z Ježíšových úst. Ježíš přichází ke křtu s vědomím nevyhnutelné nutnosti, která na něm leží. Oba se tak s Janem ocitají pod tlakem Božího spásného plánu, který se nyní dostává do pohybu. Spravedlnost (= řád pokoje i milosrdenství) bude obnovena a nastolena v zaslíbeném a očekávaném čase Božího zásahu. A tento poslední čas právě nastává. Spása, království Boží se přiblížilo.

Když byl Ježíš pokřtěn, hned vystoupil z vody. Nevíme, jestli ostatní pokřtění zůstávali ve vodě déle. Ale touto poznámkou nám evangelista dává najevo, jak rychle směřuje k události, která nastala po křtu a která je pro něj podstatně důležitější: k zjevení Ježíše jako Božího Syna.

A hle, otevřela se nebesa a spatřil Ducha Božího, jak sestupuje jako holubice a přichází na něho. Představa o spočinutí Ducha byla spjata s očekáváním Mesiáše, Pomazaného Páně. Duch Boží sestupuje na Ježíše, jako když se tichým letem snáší dolů holubice. Smysl vyjádření není v tom, že Duch svatý vypadal jako holubice, ale že se jeho sestoupení podobalo jejímu krotkému a pokojnému letu.

A z nebe promluvil hlas: „Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si vyvolil.“ Nyní nastává Boží odhalení skutečnosti, jak je to s Ježíšem doopravdy. Neboť právě tímto výrokem je prohlášen za Mesiáše. On je oním jedinečným, milovaným Synem. On je vyvolen k tomu, aby přijal životní úděl a cestu trpícího Služebníka, o kterém čteme u proroka Izajáše.

Svým křtem se Ježíš přihlašuje k úkolu dovršit Boží spravedlnost, naplnit tak Otcovu touhu a vůli po obnově pravého řádu. Je to spasitelný, zachraňující úkol, při kterém se cele solidarizuje s námi hříšníky. Proto v jeho křtu můžeme již vytušit budoucí utrpení kříže, který jej na jeho cestě čeká.

Jiří Malý

služba lidem

Elpis v Brně-Židenicích

Pohybujete-li se v blízkosti Staré osady, která je známá lidem zejména pro své nákupní středisko Albert či supermarket Kaufland, můžete zde, nejspíš odpoledne, potkat skupinku zdravotně postižených dětí v doprovodu svých pečovatelských. Při procházkách s vnuky jsem měla možnost vícekrát vidět, s jak náročnou a obětavou péčí zprostředkují vychovatelé, většinou ženy, svým svěřencům kontakt s okolím. Některé děti pro svou nepohyblivost musí být tlačeny na vozíčkách, jiné kulhají nebo se opírají o vychovatelky. Nedávno jsem tuto skupinku potkala přímo v nákupním středisku, kde se učily nakupovat. Velmi mě potěšilo, když jsem v doprovázející vychovatelce poznala naši bývalou studentku Evangelické akademie Annu Tůmovou, která s přerušením kvůli mateřské dovolené pracuje v zařízení už skoro 10 let. Práci si našla ona i postupně několik dalších studentů EA na základě praxí, které jsme v zařízení Elpis již krátce po jeho vzniku v roce 1995 provozovali. Od ní a od ředitelky zařízení paní PaedDr. Věry Havlíčkové, (která mj. řadu let učila na EA na Opletalově ulici externě speciální pedagogiku), jsem se dozvěděla řadu informací, o něž se s vámi chci podělit.

Zařízení Elpis vzniklo v roce 1995 v Židenicích, v uprázdněných přízemních objektech školky na Koperníkově ulici. Nabízené prostory hned zpočátku nebyly dostačující, a tak pozitivní změnu přinesl pronájem další uvolněné budovy na Skaunicově ul. v roce 2000. V současnosti provozuje Elpis tři typy škol nesoucí názvy:

Mateřská škola speciální (se 2 třídami)

Základní škola speciální (s 9 třídami rehabilitačními a 2 třídami nižšího stupně školy)

Praktická škola Elpis.(1 třída s 6 žáky)

Součástí školy je i internát s kapacitou 33 lůžek, v němž mohou být ubytovány mimobrněnské děti ve školních dnech. Víkendy tráví všechny děti ve svých rodinách.

Do zařízení jsou přijímány děti postižené tělesně, mentálně, nevidomé, děti s Downovým syndromem, s poruchami sluchu, autismem nebo dokonce s kombinací více vad najednou.

Jednotlivé skupinky dětí, rozdělené podle možného způsobu vzdělávání, jsou označeny názvem třídy a s maximálně 6 dětmi v nich pracují vždy dopoledne speciální pedagogové a asistentky. Výuka se děje skupinově i individuálně a podílí se na ní též logopedka, psychologka a rehabilitační pracovnice. Součástí výuky je i nácvik stolování, a tak o hlavní přestávce všechny děti společně svačí, v poledne obědvají. Po obědě přicházejí pro některé děti matky, ostatní zůstávají až do odpoledne nebo i na noc. O ně se pak starají tzv. družinové vychovatelky, které jim umožní zúčastnit se nabídky volnočasových aktivit. K dispozici jsou místnosti určené pro kreativní tvorbu, jako je keramika, výtvarnou výchovu, výpočetní techniku aj. Jednou týdně jezdí skupinka dětí plavat do krytého bazénu na Kraví hoře. Při

vyučování je s úspěchem využívána též výpočetní technika, která má speciální úpravy pro některá postižení. Zklidnění nacházejí děti ve speciálně upravené relaxační místnosti, vybavené mj. zákoutím s vodním lůžkem a možností poslechu tlumené hudby.

Vybít přebytečnou energii naopak lze v tělocvičně nebo na venkovním hřišti, kde je cyklodráha i několik důmyslných dřevěných prolézaček.

Podle dosaženého stupně vývoje dítěte jsou děti zařazeny buď do přípravných ročníků ZŠ nebo do všech ročníků ZŠ speciální. Přesto nastává problém, co s handicapovanými absolventy po ukončení ZŠ. Řešení aspoň pro některé se našlo v založení Praktické školy, která nabízí nácvik dovedností potřebných pro samostatný život. Žáci se zde učí uklízet, prát, vařit a v poslední době v nově upravené dílně i pracovat se dřevem nebo textilem.

Zařízení Elpis se může pochlubit také několika neobvyklými způsoby terapie. Jedním z nich je provozování tzv. rehabilitační canisterapie. V praxi se jedná o umístování imobilních dětí do těsné blízkosti speciálně vycvičeného psa. Jeho teplo, dotyk srsti a jemné chvění při dýchání působí blahodárně zejména na děti postižené chorobnou uzavřeností do sebe – autismem.

Podobně působí i kontakt s jinými zvířátky, tzv. zooterapie, a proto škola navázala už před časem kontakt s brněnskou zoologickou zahradou. Ve smluvených termínech navštěvují školu pracovníci ZOO a přivázejí drobná zvířata na ukázkou i na dotek.

Kromě těchto odborně prováděných rehabilitačních metod a speciálních cvičení organizuje škola jednodenní i vícedenní výlety, školu v přírodě, pravidelnou návštěvu ZOO, návštěvu divadel apod. Každoročně se pořádají v různých částech Brna výstavy výtvarných prací žáků.

Vedení školy udržuje přátelské kontakty s obdobnými školami v Holandsku a Německu a čerpá inspiraci ze vzájemné výměny zkušeností.

Výše uvedené aktivity vytvářejí dojem, že vše se děje bezproblémově, jako mávnutím kouzelného proutku, a není co chtít víc. Z rozhovoru s paní ředitelkou vyplynulo, že nárůst nabízených služeb vyžaduje další úpravy prostor, přistavění tělocvičny a zakryté propojovací chodby. To vše závisí na získání peněz. Ještě štěstí, že kromě dotací od KÚ města Brna, od státu, se najdou i sponzoři, kteří některé potřeby zafinancují.

A já k tomu dodávám: Díky vám všem obětavým pracovníkům, kteří svým osobním nasazením ulehčujete osud postižených dětí a jejich rodin. Kéž máte k tomu dost fyzických i psychických sil a najdete způsob, jak si je doplňovat. Dík paní ředitelce za její výborné organizační, manažerské, ale zejména lidské schopnosti vcítit se do potřeb lidí zdravotně a sociálně vyloučených, za její úctu a pokoru, s kterou s nimi jedná, a její neutuchající elán při hledání nových způsobů a prostředků, jak jim pomoci.

Jana Slámová

lidé ve sboru

Brno I

2.2.	Dagmar Prokopová	40 let
3.2.	Jaroslava Muchová	76 let
3.2.	Simeon Romportl	77 let
4.2.	Ester Kamínková	77 let
5.2.	Ludmila Šustrová	81 let
9.2.	Milada Bukáčková	88 let
9.2.	Josef Graciov	82 let
13.2.	Věra Nohelová	70 let
15.2.	Jindřiška Jakubcová	80 let
15.2.	Luboš Muric	82 let
17.2.	Jaromír Chmelík	89 let
17.2.	Anna Macháčková	80 let
20.2.	Blahomíra Ryšavá	81 let
24.2.	Dolly Křížová	96 let
26.2.	Radim Smejkal	30.let
29.2.	Zdeněk Pilát	76 let

Brno II

1.2.	Drahomíra Šafaříková	76 let
3.2.	Věra Lipinská	82 let
3.2.	Anna Pohanková	80 let
3.2.	Josef Havlík	77 let
4.2.	Jaroslav Marek	76 let
5.2.	Libuše Hlucháňová	82 let
6.2.	Milada Ševčíková	85 let
10.2.	Dáša Horáková	78 let
10.2.	Helena Najbrtová	40 let
12.2.	Věra Ondráčková	81 let
12.2.	Jan S. Šebesta	76 let
15.2.	Ludmila Malášková	84 let
16.2.	Darina Stejskalová	78 let
18.2.	Dagmar Dvořáková	82 let
19.2.	Josef Váně	83 let
19.2.	Noemi Zakopalová	78 let
22.2.	Zdena Procházková	84 let
27.2.	Libuše Sedláková	96 let
27.2.	Miroslav Šimek	82 let

(uvádíme kulatá výročí a od 75 let všechny)

Pokřtěni byli:

13.1.	Marek Antonín Hrbek, nar. 2007	9.12	Petr Bouda, nar. 1959
20.1.	Kilián Jól Březina, nar. 2007		
20.1.	Kryštof Brída, nar. 2007		

Oddáni byli:

19.1. Igor Poledňák a Milada Salajková

Rozloučili jsme se:

17.12.	Libuše Moláčková, nar. 1919
27.12.	Ing. Vladimír Kopecký, nar. 1926
28.12.	Julia Kučerová, nar. 1916
7. 1.	Antonín Černý, nar. 1924
7. 1.	Marie Černá, nar. 1924

Všemohoucí Bože, tys svůj izraelský lid čtyřicet let vedl pouští a přivedls jej do zaslíbené země.

Tvůj Syn na poušti čtyřicet dní lačněl a odolal Pokušiteli.

Prosíme tě: Ved' také nás, svou církev, pokušeními tohoto času k slávě přicházejícího budoucího světa. Amen.

KOLEKTA 1. NEDĚLE POSTNÍ (INVOCAVIT)

žili mezi námi

Slovo na rozloučenou

29. prosince 2007 ve věku 64 let na následky těžkého pádu zemřel Jean-Daniel Wohlfahrt, farář francouzského reformovaného sboru v Basileji. Farář Wohlfahrt vyrostl v Alsasku, teologii studoval ve Štrasburku, Paříži a Basileji, mimo jiné u Karla Bartha. V letech 1969 až 1971 – ještě před začátkem vikariátu – působil jako francouzský učitel v americké luterské misii na Madagaskaru.

Po absolvování vikariátu v Saint Avold ve Francii a farářském působení ve Forbachu (1972 – 1984) a ve štrasburském sboru St. Matthieu (1984 – 1995) byl zvolen za faráře ve sboru Evangelické francouzské reformované církve v Basileji. Zde pracoval od roku 1996 až do své smrti.

Farář Wohlfahrt byl maximálně vstřícný a ochotný člověk, který svou upřímností, přátelstvem a humorem získával důvěru nejrůznějších lidí. Jeho teologii určovala pevná víra, že Ježíš Kristus pomáhá rušit hranice (přehradu) mezi lidmi a že lidi spojuje. Jean-Daniel Wohlfahrt byl ovlivněn také francouzským náboženským filosofem René Girardem a jeho teorií, že Kristova smrt lidstvo osvobozuje od násilí, které je v podstatě člověka, a umožňuje tak život bez násilí.

These o přemožení násilí Kristovou obětí a o novém životě, který se tak otevírá, nezůstala pro faráře Wohlfahrta pouhou teorií, nýbrž vedla ho k tomu, aby v nejrůznějších souvislostech aktivně usiloval o porozumění mezi lidmi. Za doby svého působení ve Štrasburku byl jedním z vedoucích ekumenické pracovní skupiny evangelických a katolických církví v Alsasku-Lotrinsku a zasazoval se o porozumění mezi Alšasany a Němci konkrétně tím, že intenzivně spolupracoval s děkanem Gassem na sblížení evangelických sborů v Kehl a St. Matthieu. Za svého působení v Basileji svou snahu o porozumění mezi lidmi zaměřil do pastorační práce ve vězení a později spolupracoval s organizacemi zabývajícími se emigranty. Loňského roku připravoval ekumenické shromáždění v Mulhouse.

Reformovaná francouzská církev nejen v Basileji ztratila svého milého faráře, kolegu a přítele, který nám bude chybět.

Farář Dr. Lukáš Kundert, předseda církevní rady

Farář Jürg Scheibler, farář reformovaného francouzského sboru v Basileji

bude

Klub otevřených dveří

Každý čtvrtek od 10 do 12 hodin, Opletalova 6

- 7.2. Báječný děda (o úloze prarodičů)
- 14.2. Hejbejte se kosti moje (jak vybrat správné cvičení pro děti i maminky)
- 21.2. Volné téma – jarní prázdniny
- 28.2. Zpíváme a posloucháme s dětmi

Kavárnička v únoru

Každou středu od 15 hodin, Opletalova 6

- 6. 2. O T. G. Masarykovi promluví prof. Miloš Dokulil
- 13. 2. Hrají studenti konzervatoře
- 20. 2. Program připraví účastníci setkání (Pel-mel)
- 27. 2. Vyprávění dr. Jana Pokorného

Setkání pamětníků

Zveme Vás na setkání někdejších účastníků letních biblických kursů, které se konaly ve středisku biblických kursů NA SÁZAVĚ v letech 1946 – 1954. Setkání připravujeme na neděli 17. února 2008 od 15 hodin v Blahoslavově domě v Losově sále (1. poschodí).

Ing. Jan Vondra, Jaroslav Marek a Ester, roz. Černilová

Plánované akce ve sboru Brno I

- 8.-10. února mládež a konfirmandi v Daňkovicích
- 1. března výjezd kurzu Beta do Klobouk
- 2. března první kolo volby staršovstva
- 8. března sborový cyklovýlet do Heršpic a Klobouk
- 9. března výroční sborové shromáždění
- 16. března bohoslužby pro mládež
- 23. března rozhlasový přenos bohoslužeb
- 6. dubna nešpory – současná slovenská opera Kristov dotyk
- 1.-4. května návštěva sboru v Basileji
- 22. června konfirmace
- 2.-9. srpna pobyt rodin na Blažkově

Sborový rozhovor v Brně I

Další sborové setkání se uskuteční v pondělí 25. února v 19 hodin. Naším hostem bude bratr Petr Raus, který nám poví o současném křesťanském vysílání v rozhlase a televizi. Srdečně zveme.

muži české reformace

Milíč z Kroměříže (+1374)

Vláda Karla IV. přinesla českým zemím nebyvalý rozvoj a poměrný klid. Král, velký příznivec církve, ji podporoval i jako nositelku vzdělání. Ovšem vzrůst jejího bohatství se projevoval především v honosnosti a slávě. S rozšiřováním vzdělanosti vyvolávalo směřování církve pochybnosti. Nejdříve u některých příslušníků řeholních řádů, později i u šlechty a měšťanů. Panovník, velmi zbožný člověk, si byl vědom toho, že s církví není vše v pořádku. Povolal proto v polovině 14. stol. do Prahy z Rakouska známého kritika nešvarů v církvi, augustiniána Konráda Waldhausera.

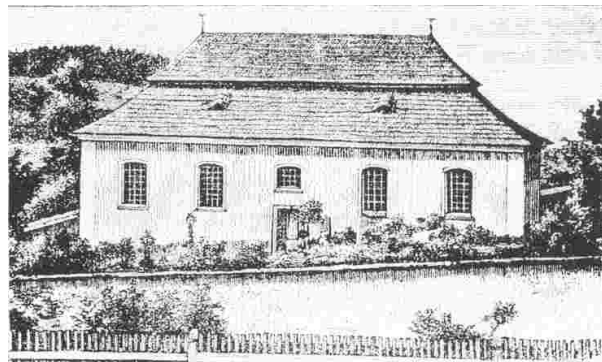
Milíč nejdříve pracoval v dvorské kanceláři. Jeho nadání a schopnosti si císař brzo všiml a snad jej začal brát i na své státnické cesty. Skvělá práce pro císaře však Milíče nijak neuspokojovala a překvapivě se rozhodl pro dráhu duchovní. A tak i pro tu mu Karel poskytl odpovídající postavení s příslušnými prebendami. Dostal hodnost metropolitního kanovníka a jeho úkolem bylo dohlížet na podřízené kněze. Čekalo ho ale při tom trpké poznání, že kněžstvo není o nic méně zkažené než světská společnost, kterou chtěl opustit. Neodradilo ho to. Prosazoval nápravu, ale odpovědí mu byla jen lhostejnost nebo dokonce otevřené nepřátelství. Rozhodl se tedy jít cestou nápravy sám. Vzdal se svých výnosných funkcí, zřekl se hodností i majetku a odešel jako prostý kaplan na venkov. Po čase se vrátil do Prahy, chodil pod Waldhauserovu kazatelnu, aby slyšel, jak usiluje o nápravu on. Dlouho jako posluchač nevydržel a začal sám kázat, česky – prostému lidu. Zpočátku byl posmíván pro svou venkovskou výslovnost. Přesto se svého úsilí nevzdal. Nebyl výmluvným kazatelem, ale snaže o nápravu byl tak oddán, že nedbal na neúspěch a po čase získával lidi svým zápletem pro věc a příkladem života. Posluchačů ze všech vrstev obyvatelstva začalo přibývat a zanedlouho kázával i víckrát denně. Latinsky pro vzdělance, česky prostým lidem a po Waldhauserově smrti i německy. Milíč se obával možného církevního rozkolu, nedejde-li k nápravě. Ale u představitelů církve narážel na neochotu cokoli měnit. Rozhodl se tedy hledat podporu přímo u papeže a do Říma se vydal s doporučujícím listem císařovým. Tam však byl odpůrci napaden, obviněn, že překrucuje bibli, káže prostou řečí lidu, a zatčen. U papeže se však nejen obhájil, získal i jeho přízeň a tak domů odjížděl v očekávání většího porozumění. Když se však během dvou let nic nezměnilo, vydal se do Říma znovu. Výsledkem bylo zklamání, že odtud se náprava nedá očekávat. V Praze našel novou naději. Přibývalo mladých spolupracovníků, i lidí, litujících svého dosavadního způsobu života. Přicházeli bohatí, vzdávající se části svého majetku, lichváři, vracející nespravedlivý zisk, ale i ti, kteří chtěli změnit povolání, aby nehřešili proti příkázáním. Nevěstky ho prosily, aby jim pomohl začít jiný život. Sám neměl žádný majetek, ale s přáteli a z darů vybudoval pro ně domov. Postupně připojoval i sousední domy, které obsazoval svými stoupenci. Tak vznikl vzorný sbor, obec, kterou nazval Jeruzalém (místo pokoje). Zemřel v Avignonu (asi padesátiletý), na další cestě k ospravedlnění u papeže. Znovu uspěl, ale domů se již nevrátil.

Ladislav Hájek

naše sbory

Blízko hvězdám

Když se na brněnský seniorát podíváte shora, padne vám do oka nejdříve veselský sbor. Náš kostel stojí nad vesnicí a shora je dobře viditelný, protože v brněnském seniorátě je nejvyšší. Pokud se k nám vypravíte po zemi, je to už trochu složitější. Veselí je malá

obec, odkud je všude daleko, kraj dobrý tak na dovolenou, chce se říci Bohem zapomenutý. Lidé, kteří zde žijí, ale vědí, že Bohem zapomenutý není. Jeho krása je trochu drsná, ale ryzí. Vyrůstají lidé skromní, možná trochu uzavření, ale stálí ve svém přesvědčení. Asi proto na Vysočině vzniklo tolik tolerančních sborů.

Tento ráz a také odlehlost kraje byly dobrým podhoubím pro „evangelické“ náboženství. Tato víra je zde už od XVI. století, kdy kraj byl husitský, a významný byl i bystřický sbor Jednoty bratrské. Po roce 1620 v kraji stále zůstávali tajní evangelíci a po generace si svoji víru předávali. Zkuste si sami spočítat, kolik těch generací bylo. V kraji působili tajní kazatelé, pašovaly se zakázané knihy. Po roce 1770 sílilo hnutí za náboženskou svobodu. Jedním z center na Moravě bylo i okolí Olešnice, tedy i území, kde zakrátko měl vzniknout helvétský sbor veselský. Místní evangelíci se také podíleli na známém poselstvu k císaři, které bylo posledním popudem pro vyhlášení tolerančního patentu.

21. 10. 1781 se v kapli v Hlubokém konaly první evangelické bohoslužby, kterých se zúčastnilo několik stovek lidí. Kázal Tomáš Juren, učitel ze Sulkovce, později v nově založené evangelické škole ve Veselí. Toleranční patent na Moravě platil až 28. 10., ale hlubočtí tento husarský kousek nakonec ustáli bez trestu. Tomáš Juren vedl sbor až do jmenování prvního faráře v r. 1783. K helvétskému náboženství se přihlásily čtyři celé vesnice, z několika dalších většina. Bohoslužby se dále konaly v domech věřících a již v r. 1782 se postavil kostel ve Veselí. I když podle tolerančních pravidel, byla to na tehdejší poměry stavba velkolepá, postavená z kamene. Lidé, kteří sami bydleli v dřevěných domech a spali často s dobytčím, museli přinést velké oběti a úsilí. Stačí si uvědomit, že stále platily robotní povinnosti a vápno se vozilo až ze Sloupu na Blanensku. Ve třicátých letech XIX. stol. byl kostel radikálně přestavěn. Od té doby má klasické helvétské uspořádání. Věž a zvonů se dočkal až v r. 1928.

To bylo něco z počátků veselského sboru. Pohnutá mohla být i válečná historie. Veselští unikli jen o vlasek osudu Lidic. Celá vesnice totiž více či méně podporovala partyzány a ti se skrývali i v kostele. Doba poválečná byla pro sbor složitá. Došlo k odstěhování značného počtu obyvatel do konfiskátů v Sudetách, a samozřejmě nastala kolektivizace a vše, co s tím souviselo. Znamenalo to velký úbytek členů

sboru. Sborový život se však udržel, náboženství ve školách se vyučovalo až do 80. let, což je možná v naší církvi rekord.

Ještě zmíním některé z našich kazatelů. Bylo jich přes dvacet, takže jen některé. Začnu Jindřichem Švandou, který strávil ve Veselí přes 50 let (do roku 1929). Ještě dnes pamětníci vzpomínají na Gustava Řičana, který byl ve Veselí za druhé světové války. V poválečném období spravoval sbor ThDr. Miloslav Hájek (1949 – 65) a po něm až do roku 1986 Lubomír Hána. Jsou ještě mnozí, kteří by zasluhovali zmínku. Velkou osobností, která dnes budí i zájem historiků, byl také zakladatel sboru Tomáš Juren. Lidé si práce farářů vždycky vážili a měli k nim hluboký vztah a naši bývalí faráři se k nám rádi vracejí. Vždycky ve mně budilo úžas, jak dlouho lze pozorovat vliv práce některých kazatelů, jak sbor vedli a na co kladli důraz.

A teď už k současnosti. Ke sboru dnes fakticky patří 10 vesnic. Veselí z nich není největší, ale je ve středu. Formálně k nám patří ještě některé další vesnice, ale lidé z nich se dnes již většinou účastní sborového života v Bystřici nad Pernštejnem (i ta kdysi k veselskému sboru patřila), kde je kazatelská stanice novoměstského sboru. K bohoslužbám se scházíme pouze ve Veselí. Na dvou místech se vyučuje náboženství a v zimním období se scházíme k biblickým hodinám v jednotlivých vesnicích. Mládež se často schází společně s mládeží z Rovečného.

Za působení Jana Plecháčka si naše děti oblíbily prázdninový tábor na Blažkově a několik dětí se ho pravidelně účastní. Mládež zase s Honzou jezdí o prázdninách na vodu. Věříme, že tato akce bude pokračovat i po Honzově odchodu. Ostatně se nikdy nevázala na jeden sbor nebo nějaké určité teritorium. Pro mládež jsou podobné akce často cestou do společenství církve, tak jsme si těchto Honzových aktivit považovali, i když jsme si ho o prázdninách moc neužili.

Nedělní škola se schází pravidelně současně s bohoslužbami, jejichž začátku se děti účastní. Největší událostí je samozřejmě i u nás vánoční dětská slavnost na Štěpána. To bývají bohoslužby s největší účastí. Vánoční pásmo nacvičují společně děti z náboženství a nedělní školy. Program zpestřují i žáci hudební školy.

V posledních letech jsme navázali hezké vztahy s katolickou farností v Dalečíně a každý rok se scházíme k ekumenickým bohoslužbám, po kterých následuje posezení u kávy a čaje. Obvyklý únorový termín (ekumenický týden modliteb) jsme posunuli na neděli po velikonocích, což se osvědčilo.

V loňském roce sbor oslavil 225 let od svého založení a postavení kostela. Sborový den s přednáškou bratra synodního seniora „Kam došla víra našich předků“ a sestry Marty Procházkové „Toleranční modlitebny“ se konal 29. dubna.

Loni v srpnu (2007) z našeho sboru po dvanácti letech odešel farář Jan Plecháček a na rok se nás ujal bratr farář Jan Keller, který je již v důchodu a nedaleko Veselí bydlí. Jsme rádi, že sborová práce naplno pokračuje a bude na ni moci navázat příští farář, kterého jistě brzy najdeme. Místo je ještě stále volné. Zájemci, nepropaste příležitost!

Miloš Dědič, kurátor sboru

rozhovor

Mohamed nebyl Ježíš ani Budha, byl to válečník

Rozhovor s MUDr. Prokopem Remešem

Ze zpráv v médiích si asi těžko uděláme pravdivý obrázek o islámu. Jaké je tedy islám náboženství?

Pokud se na islám díváme jako na způsob života, který v současnosti muslimové ve světě žijí, je to náboženství, které má větší tendenci se prosazovat. Uvedu příklad: Když buddhisté říkají, že nikdy nevedli proti sobě žádné útočné války, tak to o buddhismu něco vypovídá. Není pravda, že všechna náboženství jsou nastejno co do vztahu k agresivitě. V islámu je však patrná větší tendence po sebezprosazování a po islamizaci celého světa. Oni se tím netají, že chtějí islamizovat svět. Jejich náboženství jako takové, ve své podstatě, není agresivní, ale náboženské společenství, v němž islám žije, vykazuje větší tendence po prosazení se než například křesťané.

To vyvolává logicky otázku, jestli právě kvůli onomu prosazování se nepředstavuje islám nebezpečí?

Myslím, že islám určité nebezpečí představuje. To nebezpečí zde prostě je. Přitom ale je třeba mít na paměti, že naprostá většina muslimů je mírumilovných, a jedná se o obrovské – miliardové (!) sociální skupiny. Odhaduje se, že těch nejmilitantnějších, těch, kteří jsou schopni páchat sebevražedné atentáty, tak jich celosvětově může být asi padesát tisíc. Což je z miliardy muslimů opravdu malinko, na druhou stranu je padesát tisíc obrovské číslo.

Jak se dělí proudy a náboženské směry v islámu?

Nelze zjednodušeně říci: co muslim, to terorista. To by byla demagogie. Islám se běžně dělí na sunnitský a šiitský. Politicky se dělí na prozápadní-modernistický. Uplatňován je v prozápadně orientovaných muslimských zemích, jako jsou například Turecko či Alžírsko. V nich mají vlády tu nevýhodu, že nemohou připustit demokratické prvky, jako jsou například svobodné volby. Hrozí totiž, že radikálové je demokraticky vystřídají u moci, demokracii zruší a zavedou islámský režim se vším všudy. V této souvislosti je pro mě nepochopitelná například politika Evropské unie, která tlačí tyto režimy, že musí dodržovat demokracii. To, že tam potom demokracie skončí, jim vůbec nedochází.

Druhý proud představují nacionalističtí muslimové – dříve se klonili k východnímu bloku a po jeho pádu se z nich stali nacionalisté. Egypt, Irák (za Saddáma), Sýrie. Pro tyto lidi bylo přednější, že jsou Iráčany, Syřany, a teprve na druhém místě byli muslimy nebo Araby.

Jdeme-li dál, dostáváme se do konzervativního islámu – například Saúdská Arábie, kde už je to na naše poměry dost tvrdé. Zemi vede královská rodina Saúdů. Pokud dojde v Saúdské Arabii k nějakým sociálně revolučním nepokojům, tak to jako první „odskáčou“ členové královské rodiny. Oni představují zaprodance Západu, my je vnímáme rozporně, protože nedodržují lidská práva, Amerika je podporuje. Stále jsou ale lepší variantou než ti, kteří by mohli přijít místo nich, a to by byli fundamentalisté typu Taliban. A to je poslední extrém. Oni prosazují šaría, chalífát a revoluční islamizaci. Ale ani mezi nimi nejsou všichni teroristé. Jejich postoj lze shrnout asi do této věty: Západ je třeba přetvořit zespoda a teprve pak se mohou

nastolit muslimské režimy...Teprve ti nejradikálnější říkají, že jedině revolucí dosáhnou svého cíle, a z nich jen část jsou teroristé.

Rozrůznění zde prostě je. Není muslim jako muslim, muslim nerovná se terorista ani fundamentalista, ti tvoří menšinu. To je třeba mít na paměti, ale nelze to bagatelizovat.

A necháme-li hovořit čísla. Jak je islám rozšířen ve světě, v Evropě a u nás?

Celosvětově je muslimů více než miliarda, v Evropě jde především o muslimské přistěhovače. Odhaduje se, že v Evropské unii je asi 50 milionů muslimů a u nás je údajně 10 až 20 tisíc muslimů. Ale naši muslimové jsou velmi sekularizovaní. Na začátek postního měsíce ramadánu (největšího muslimského svátku, pozn. redakce) chodí do mešit u nás asi tisíc muslimů, takže 90-95 procent z nich islám nepraktikuje.

Máme se islámu bát? Je-li islám obecně mírumilovné náboženství, proč je kolem něj tolik krve?

No, já osobně z islamizace strach mám proto, že radikálové mají mezi muslimy významné slovo. Je to něco úplně jiného než například u křesťanů. Radikální svědky Jehovovy nebere prakticky nikdo vážně, nikdo je nepovažuje za reprezentanty křesťanství. Naopak radikální revoluční skupiny v islámu jsou uznávány jako relevantní, mají velmi významný hlas.

A můžeš být konkrétní? Uved' příklad toho, jak se dostávají k moci radikální islamisté?

Je to patrně třeba na politickém vývoji v Turecku. Zde můžeme krásně vidět, jak by se mohl sekularizovaný stát snadno stát islamistickým. A je to reálná obava.

Jaké požadavky mají radikální muslimové?

Radikální islamisté mají tři hlavní požadavky: zavedení islámského práva – šarija, zavedení chalífátu – jediného státu pro všechny muslimy na celém světě, a třetí je revoluční islamizace – nejdřív by měly být svrženy stávající muslimské režimy, protože ony jsou v očích radikálů vnímány jako zaprodanci Západu, a posléze celý svět obrácen na islám.

Jediná perspektivní politika je mezi nimi rozlišovat. Výhodou nemuslimů je, když muslimové nejsou jednotní. Kdyby totiž západ čelil jednotné frontě muslimů, nemá šanci obstát. Naštěstí muslimové jednotní nejsou, viz třeba situace v Palestině, kde je válka mezi Fatahem a Hamasem.

Lze vést s muslimy náboženský dialog? Někde jsem četl, že uplatňují něco jako taktiku přetvářky, ale když zjistí, že už jsou dost silní, tak obrátí a prosazují tvrdě svoje zájmy?

Dialog s muslimy vést lze. Dělat ze všech muslimů teroristy je zavádějící zjednodušování. Naprostá většina muslimů jsou slušní lidé a je to v zájmu všech s nimi vést dialog. Není to ale jednoduché.

A s tou přetvářkou, to je problém. Je něco jako dvojí metr. Když jsme s českými muslimy vedli rozhovory, například i s panem Vladimírem Sáňkou (asi nejznámějším českým muslimem, pozn. red.) nabyl jsem pocit, že toto podezření má svoje opodstatnění. Oni argumentují zvláště. Například na otázku: „tak vy byste chtěli, aby šarija byla zavedena jako státní právo?“, jsme dostali odpověď: „To přece nejde, vždyť tady není většina muslimů.“ Samozřejmě, oni nechtějí revolučně prosazovat svou představu práva. Ale kdyby jich byla většina, co by bylo pak? Využili by „slabosti“ demokracie a většinou by to překlopili ve svůj prospěch?

Nebo jsme tlačili pana Sáňku ke stanovisku k tomuto případu: Za odpad od islámu je smrt. Jak by to prosazovali u nás? Kroutil se jako had, ale požadavek muslimského práva neodmítl. V tomto směru mnozí muslimové u nás a v Evropě nepůsobí věrohodně, uplatňují dvojí metr.

Je vůbec islám slučitelný s hodnotami západní civilizace?

Šarija a demokracie ruku v ruce asi moc nejdou. Je pro mohamedány šarija nadřazena demokratickým principům? Respektuje islám lidská práva? Jak se staví k ženě a podobně?

Principiálně slučitelný je. V tomto směru jsem optimista. Myslím si, že žádné náboženství není kontraindikované. A když pak mluvíme o některých aspektech, jako například postavení ženy, tak se do toho promítá kulturní prostředí.

Ale jak například chápat slova koránu o tom, že muž může bít svou ženu? Z toho docela mrazí, ne?

Osobně bych z takto postavené věty nedělal strašáka, když bude někdo chtít argumentovat biblí, taky něco podobného nejspíš najde. Třeba v knize Jozue by určitě vyhrabal něco kontroverzního, s čím si třeba současná teologie neví rady. Potíž je v tom, že dnešní muslimové těmi kontroverzními citáty daleko víc žijí než křesťané. Protože křesťan jasně říká, to je starý zákon, co bylo, bylo. Směrodatný je zákon nový. Islám nerelativizuje. Korán je ale také plný ušlechtilých myšlenek, to mu nelze upřít.

Každé náboženství si vytváří ikonu svého zakladatele, on je pro něj prototypem. A faktem je, že Mohamed nebyl Ježíš ani Budha, že to byl prostě válečník, který za svůj život svedl 90 bitev a jen jedna byla obranná. A je také pravda, že když vyhrál nějakou bitvu, tak zmasakroval všechny muže a znásilnil jejich manželky – muslimská literatura používá obratu „potěšil se jejich krásou“. Ve skutečnosti to bylo neuvěřitelně brutální!

Navíc u islámu splývá náboženství a politika. Skutečnost, že sto let po Mohamedově smrti byl islám rozšířen od Gibraltaru po Indus, je pro muslimy předobraz. Ano, tím se prokázalo Boží vyvolení! A dnešní muslimové v tomto žijí. A proto jim tak strašně vadí – mimo jiné – stát Izrael. Pro ně je to nepochopitelná věc, protože podle nich Bůh přece jasně prokázal, že vyvolenost náleží muslimům, a jak to tedy, že tady nejsou schopni vyhrát? Vítězství znamená Boží vyvolení...

Jaký mají muslimové vztah ke koránu?

Muslimové mají ke koránu fundamentalističtější vztah než křesťané k bibli. Pro ně je to naprosto bezprostřední boží slovo, kde se zprostředkování člověka nepředpokládá. Bůh slova Koránu přímo diktoval Mohamedovi. Takže tam není žádný lidský faktor. Neexistuje žádná vědecká exegeze koránu. Případnou univerzitu tohoto typu by radikálové okamžitě vyhodili do povětří. Přístup ke koránu je mnohem přísnější a změkčovat výroky z něj lze dost špatně.

Není to moc veselé...Máš vůbec odvahu tyto názory zveřejnit?

Ale jak to říci, aby to nevypadalo moc militantně? Já to prostě takhle vidím.

otázky kladl Jiří Kučera, vybráno z ADěčka speciál 2007 – Léto

knihy

Velmi užitečná kniha pro všechny generace

Na konci minulého roku vydalo nakladatelství Kalich další populární knížku socioložky Jiřiny Šiklové „Dopisy vnučce.“ Možná si vzpomenete na její „Deník staré paní“, který vyšel před pěti lety také v Kalichu a v němž Jiřina Šiklová populárně zpracovala své poznatky z působení na gerontologickém oddělení pražské nemocnice v Krči i výsledky svých vědeckých výzkumů. Formou deníkových zápisů měl tehdy čtenář možnost nahlédnout do vztahu stárnoucích rodičů a dospělých dětí a vyvážit z této knihy mnohou užitečnou radu pro svou orientaci v podobných situacích. Proto byla tato kniha Jiřiny Šiklové úspěšná a pro velký čtenářský zájem několikrát dotiskována.

Jsem přesvědčena, že „Dopisy vnučce“ čtenáři také velmi přivítají. Jiřina Šiklová se v nich totiž dotýká problémů, které v době dospívání řeší mladí lidé. S rodiči si o nich zpravidla nemohou promluvit a mezi svými vrstevníky se musejí tvářit, že všemu rozumějí. Zato babičky jsou ochotné poslouchat a vnučkám i vnukům nenápadně sdělit své rady, které by jinak mladí lidé od nikoho nepřijali. Jiřina Šiklová v roli babičky je umí zábavnou formou seznámit i s některými sociálně-psychologickými i sociologickými teoriemi, které chování mladých vysvětlují, a tak jim pomáhá orientovat se v problémech dospívání. Najdeme tu kapitoly o tom, že zamilovanost není ještě láska, o těch, co si neváží života a chtějí by se zabít, o tom, proč jsou kluci sprostí a kdy je vhodné mít děti, o pohlavní lásce, o sexu a vztahu k chlapcům, o emancipaci, o smyslu práce a volném čase, o smyslu života a mnoho dalších užitečných témat. Dvacet pět kapitol nebo dopisů lze číst po pořádku nebo na přeskáčku, to znamená, že je možné vybrat si podle potřeby aktuální téma a doporučit je mladým k přečtení. Jestli vzbudí jejich zájem, pak je tu příležitost k rozhovorům a dalšímu sblížení.

Autorka ostatně věnuje knížku babičkám a dědečkům, vnučkám a vnukům s přáním, aby si nejstarší a nejmladší generace lépe rozuměly. Jiřina Šiklová přednáší na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy a specializuje se na otázky vývojových krizí v životním cyklu člověka, ale je také matkou dvou dětí, syna a dcery, a má nyní šest vnoučat. Takže Dopisy vnučce jsou z pera autorky nejpovolanější.

Eva Šimková

bylo

Wien - Simmering

Deset let Archy – prima slavnost s mnohým překvapením!

Desetiletou existenci Archy na Leberbergu jsme 20. října důstojně oslavili slavnostními bohoslužbami. Kázal superintendent Hansjörg Lein, liturgii vedl farář Sepp Langer. Členové výboru kazatelské stanice se jako „organizační výbor“ společně s pomocí moha dalších postarali o příjemný průběh celého odpoledne – připravili skvělé pohoštění i hádankovou rodinnou rally.

Dalším vrcholem byl klavírní koncert Naděždy Peterson. Zahrála Beethovenovy, Mozartovy, Chopinovy a Schubertovy skladby. Překvapila nás premiérou, když společně se svou přítelkyní, vynikající japonskou houslistkou, dala k lepšímu ještě jednu Mozartovu skladbu pro housle a klavír. Účastníkům se ani po koncertě nechtělo domů, a tak byly přineseny všechny zbytky z kuchyně a sklepa...

Díky všem, kdo přispěli k úspěchu naší slavnosti! Děkujeme těm, kdo přišli a byli s námi; přáli bychom si přirozeně větší návštěvu členů našeho sboru, ale ti, kdo přišli, se tu cítili dobře a společně strávený čas si vychutnali. A to je přece to hlavní!

Petra Mandl

Přehled celocírkevních sbírek v roce 2007

datum	Sbírka	Brno I	Brno II	Husovice	Židenice
25.2.	Sbírka na tisk	5.722	9.703	1.810	5.007
8.4.	Hlavní dar lásky	13.192	16.723	3.450	4.614
květen	Jeronymova jednota	35.500	27.050	13.200	20.600
3.6.	Diakonie	6.766	10.217	2.220	3.730
červen	Solidarita sborů	5.168	9.110	1.920	2.222
2.9.	Křesťanská služba	4.580	8.575	2.170	3.030
říjen	Charitativní pomoc	6.727	11.790	1.750	4.452
listopad	Jubilejní toleranční dar	10.177	18.750	2.150	1.539
5.12.	Seniorátní Diakonie	8.471	16.050	2.620	5.189
25.12.	Bohoslovci a vikariát	16.759	19.860	3.155	5.404
<i>Celkem</i>		<i>113.062</i>	<i>147.828</i>	<i>34.445</i>	<i>55.787</i>

Rodinná neděle v Brně I

20. ledna byla ve sboru Brno I opět rodinná neděle. Téma: rodinné tvoření - papírové mozaiky, jejichž motivem byly biblické citáty. Celé společenství sboru se sešlo při bohoslužbách v sále Václava Pokorného, během kterých byl pokřtěn Kilián Jóel Březina a Kryštof Brída.

Poté byl připraven skvělý oběd a dále pak následovalo vlastní tvoření. Výsledky našich prací naleznete vystaveny v sále Václava Pokorného.

Jsem rád, že se tradice rodinných nedělí mohla obnovit a za to patří především dík všem, kteří přispívají svou prací při přípravě pokrmu, programu, hudebnímu doprovodu. Všichni jste zváni na další.

Milan Cahlík

dětský koutek

Kdo žije s Bohem, uvidí veliké věci

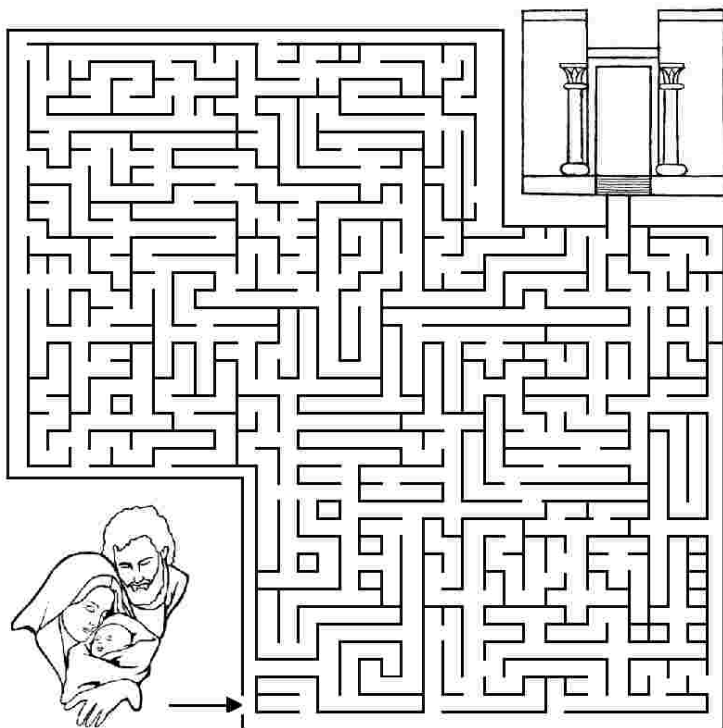
Marie a Josef s malým miminkem se vydávají do Jeruzaléma, aby obětovali Bohu dar za dítě, které se jim narodilo. Tu k nim ze dveří vyšel starý, bělovlasý a bělovousý muž. Marie nejdřív koukala trochu vykuleně, protože muž – jmenoval se Simeon – k nim začal mluvit, jako by se dávno znali. Simeon měl od Boha slíbeno, že neumře, dokud nespatří Mesiáše. Ten starý muž miloval Boha, žil s ním, byl spravedlivý a Duch Svatý mu prozradil, že to miminko je Ježíš Kristus, slíbený Mesiáš, který zachrání celý svět. Simeon se nelekl toho, že teď už musí umřít, když viděl Ježíše. Ne, to ne! On se radoval a dokonce si miminko vzal do náruče a mazlil se s ním. Jak veliké věci mohl Simeon vidět! Protože žil s Bohem!

Tak i prorokyně Anna. Žila v chrámu, modlila se a každý den hledala Boha. A Bůh jí ukázal malého Ježíše! Anna žila s Bohem a viděla velikou věc – viděla Ježíše – Spasení. Anna potom všem, kteří čekali na spasení, o tom vyprávěla.

Tak jako Anna a Simeon i já vám zvěstuji: „KDO ŽIJE S BOHEM, UVIDÍ VELIKÉ VĚCI.“

Katka

A dnes mám pro Vás ještě jeden úkol. Pomozte Marii a Josefovi najít správnou cestu do chrámu:

ze staršovstva

Brno I

Na začátku schůze jsme hodnotili vánoční období, z něhož nejvíc zaujala dětská vánoční slavnost. Bratr farář referoval o ekumenické bohoslužbě v Rychmanově, která probíhala podle liturgie husitské církve. Přípravovali jsme další ekumenická setkání v lednu, a především volbu staršovstva, při níž budeme volit 18 presbyterů. Kandidátů je zatím 24. Byl schválen a upraven koncept výroční zprávy, kterou předložil bratr farář. Sestra farářka informovala o průměrné účasti na sborových akcích během roku 2007 a Jan Oukropec o zahájení kurzu Beta. Finanční komise předložila předběžný návrh rozpočtu na rok 2008 a s radostí konstatovala, že v roce 2007 jsme na saláru díky zvýšené obětavosti vybrali opět o něco více než dříve – přes 700 tisíc Kč. Bylo schváleno vytvořit nové pracovní místo pro úklid sborových místností a sborovou sestru tak více uvolnit pro práci křesťanské služby. Bylo schváleno zhotovení molitanových sedáků do ČK a zlepšení jeho vytápění. Do Dozorčí rady střediska Diakonie v Brně byli jmenováni Jakub Ventruba a Hedvika Vojtíšková. Nakonec staršovstvo schválilo nepřítomnost obou farářů během lednového kurzu pro kazatele v Praze.

Jiří Gruber

Brno II

Krátké ohlédnutí za vánočním a novoročním obdobím ve sboru vystřídala pečlivě připravená přehledná zpráva o podobě a výsledcích sborového hospodaření. Vděčně a s radostí zjišťujeme, že mnoho členů sboru nejen rádo vyhledává Blahoslavův dům, ale také usiluje o hospodářské zajištění jeho provozuschopnosti. Na nečekaně vysoké výdaje na opravy v minulém roce tak bratři a sestry odpověděli dary, s jejichž pomocí se všechny nezbytné výdaje dařilo průběžně uhrazovat. - - Přijali jsme zprávu o chystaných jednáních o budoucnosti letního střediska na Blažkově. Pevně doufáme, že středisko bude moci dále sloužit sborům, a že také všem, kdo služeb střediska užívají, tane na mysli odpovědnost za výdaje, které jeho provozem a údržbou vznikají. - - Staršovstvo stanovilo termíny sborového shromáždění opět do dvou částí jednání, a to na neděle 24.2. a 9.3. - - Staršovstvo rovněž zvolilo zástupce sboru v dozorčí radě Diakonie, střediska v Brně. Přejeme zvoleným Boží pomoc v jejich péči o brněnskou Diakonii, v důvěře, že s pomocí shůry budou svou odpovědnou činností konat moudře a radostně.

Jaroslav Vítek

Brno – Židenice

Židenické staršovstvo se na schůzi 9. ledna zabývalo především přípravami stavebních oprav budovy modlitebny, byl předložen rozpočet; je nezbytné získat ještě poměrně vysokou zbývající částku, staršovstvo vyzve sbor jednak ke zvýšení obětavosti, jednak k účasti na vyklízecí brigádě. – Dále se s nezbytným předstihem připravoval velikonoční sborový dopis a velkopáteční bohoslužby, které mají být ze Židenic vysílány v přímém přenosu Českou televizí.

Jana Nechutová

modlitba

Bože, Stvořiteli světa,

Ty znáš podstatu veškerenstva, víš o jeho počátku i o jeho konci. Znáš smysl našeho bytí, který my sami nejsme s to dohlédnout. Často tápeme a nevíme si rady, co počít se svými pochybnostmi, bolestmi a trápeními – co počít se svými životy.

V Ježíši Kristu jsi přišel do našich všedních dnů. Smíme čerpat posilu z toho, že jsi jako jeden z nás prožil lidský život, který nebyl našich pochybností, bolestí a trápení nijak ušetřen.

Navštěvuj nás proto prosíme svým Svatým Duchem. Posiluj nás při prožívání těchto pochybností, bolestí a trápení. Dej, ať je smíme prožívat s vědomím Tvé přítomnosti v tomto světě, s vědomím Tvého přicházejícího království.

autorem modlitby je Jan Soběslavský

Obrázek na obálce je převzat z knihy Čtení z Bible, ilustrace Václav Sokol

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník VIII. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Spolupracovali: Marek Baláš, Věra Dadáková, Hana Dvořáková, Jan Franců, Ladislav Hájek, Marie Melicharová, Ludmila Marková, Ctirad Novák, Jana Slámová, Blahoslav Šimek a další. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Vychází 10× ročně. Doporučená cena jednotlivého čísla 10 Kč.

Články označené * neprošly jazykovou korekturou.
Adresa sboru ČCE Brno I: Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 542 211 453,
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://brno1.evangnet.cz>
Adresa sboru ČCE Brno II: Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 541 212 469,
email: evsboii@iol.cz, <http://brno-ii.evangnet.cz>
